Lénárt Emese

Raktár

Metsző, deres reggellel érkezett a november. Mécsest gyújtott és teát készített. A szüretelő asszonyokra és férfiakra gondolt, akik éhbérért szedték a termést valahol messze Keleten azért, hogy a java most az ő asztalán gőzölöghessen. Tisztelte őket és ezt az odaadó tealevél sorsot. Belekortyolt az italba. Érezte, ahogy a meleg átjárja a testét, a porcelán érintésétől a torkán keresztül le egészen a gyomráig és még tovább. Minden körbeért ezen a reggelen, ahogy az összes többin. A cúgban el kell indulnia a raktárba. Szedelőzködött, gyalogolt, buszra várt, villamosra, HÉV-re szállt. A vasút ablakából, mint mindig, most is a Duna felé bambult. Csodálta a hullámokhoz simuló uszadékfákat, amik a folyó erejére bízták magukat, a víz fölé hajló ágak tükörképét, a didergő madarak röptét a hullámok felett. A vagon szaga ázott kutyára emlékeztette, de négylábúnak nyoma se volt. Néhány megállót kell még kibírnia és leszállhat. Átvágott a lakótelep labirintusán, felpillantott az óbudai távhőközpont kéményére, és a hatalmas kapun túl caplatott is tovább a szürke épület irányába, ami úgy nyelte el a lassan ereszkedő ködtengerben, mint egy éhes cethal. Bent zárható öltözőszekrénye volt az emeleti soron. Belebújt a kötelező munkaruhába, a kínainál szerzett csatokkal szorosan megtűzte a haját, és egy gyors mozdulattal bekötötte az acélbetétes munkavédelmi cipőt. Mire átöltözött, nem volt múltja, lényegtelenné vált jelene. Fizikai munkavégzésre alkalmas mechanikus lény volt, kezekkel, lábakkal és egyéb hasznos testrészekkel. A gépektől csupán az különböztette meg, hogy volt lelke is. Nagy dolog ez. Van, akinek se keze, se lába, se munkája, és ha nem figyel, a lelkét is elveszíti. Az italokkal tömött hosszú polcsorok, targoncák, raklapok között különböző időpontokban kezdődött a munka. Volt ott pár „béka" is, ők kuruttyolás nélkül raklapemelő szerkezetként segítették a munkát. Hátul a zárjegyek kerültek az üvegekre szigorú rendben, ragasztóval. Tévedni nem lehetett, mert ha egy zárjegy kimaradt, vissza kellett bontani a teljes raklapot. Több száz ital került sorra az asztalon, pörgött a kencét adagoló gép, a kezek ragasztottak, dobozoltak egész nap. A ragasztót olykor hígítani kellett meg egy műanyag spatulával kevergetni, akár a palacsintatésztát. Eleinte utált hozzáérni a lötty-höz ragasztáskor, aztán megszokta azt is. Jött a következő szállítmány, a napi normát teljesíteni kellett. Az üveggel teli dobozokat kötésbe pakolták a raklapokon, egyet így, egyet úgy, hogy le ne dőljön. A raklapok az

állványokon végezték. A behemót fémóriások úgy kerítették körbe őket, mint egy ütközetre váró hadsereg. Elöl a felzárjegyezett italokat csomagolták papírdobozokba, majd azokkal is megpakoltak néhány raklapot. Az ital kiszállítás után a vevőkhöz került. Egy idő után őt is áthelyezték ide. A csomagoláson kívül ellenőrizték a számlákat, szortíroztak, hajtogattak, ragasztottak, fóliáztak, rakodtak. Órákon keresztül. Felemelni, levenni, eltolni, kihúzni, átrakni, leragasztani, megtartani, elengedni, bevinni, kivinni. Mindig ugyanúgy, jobb kézzel, bal kézzel, ősi szokás szerint. Mert ami benn volt, annak előbb-utóbb ki kellett kerülnie. Ez volt a raktári univerzum törvénye. Ugyanúgy, mint azoknak a nőknek az életében, akikkel együtt dolgozott. Csak ők a palackok helyett a fájdalmaikat tárolták egy ideig, aztán amikor ideje volt, inkább kikiabálták minden bajukat, ahogy a dédanyáik tették száz éve a fonóban. Csak a rokka helyett az üzemi asztal mellett, alsószoknya meg kötény híján farmerben. Elbeszélték a gyerekhalált, a betegségeket, a férjek viselt dolgait, az árulást, a haragot, a szégyent, a szerelmi bánatot, az összeesett sütemény. Közben járt a kezük, a könnyek után feloldásként nevettek is. Ment minden kifelé, hogy csak az öröm csillogjon a szemekben, mert élet van, a kezükben maradjon erő, a gerincükben meg tartás a hajolgatás ellenére. Különben ki dolgozna, és ki szeretne helyettük?

– Mit hoztál ebédre? – érdeklődött Éva, miközben a békával egy raklapnyi árut egyensúlyozott a helyére.

– Ma is tésztát – felelte Bori – és elmosolyodott. Leárazott tejföllel és maradék reszelt sajttal. Ezt olcsón megúsztam – és a kezével jó erősen megtámasztotta a körbefóliázott rakományt, amit Éva irányított. Ha ledől, az egész délelőtti munkájuk kárba vész. – Holnap is tészta lesz. Harmadik napja, mert ezzel kihúzom fizetésig, és hamar elkészül.

– Elengedhetem? – kérdezte hangosan, hogy a másik is jól hallja.

– El – felelte Éva – Végeztünk –, és óvatosan leengedte a súlyos rakományt a földre.

– Tészta, tejföl, sajt. Tudunk élni, anyukám!

– Hallottad, hogy Marit tegnap majdnem elgázolták a zebrán? Műszak után majdnem ott maradt.

– Az Úristen megtartotta. Meg tán' egy angyal is. Dolga van.

– Túlórázunk ma? – kérdezte félvállról Bori, és a tenyerével meglapogatta a derekát. – Fáj, hogy a fene vinné el, de a gyerekeknek enni kell.

– Maradunk és dolgozunk. Fogod bírni? – tudakolta Éva fürkészően, és lehúzta a munkavédelmi kesztyűjét.

– Egyedül nem hagylak itt – vágta rá Bori – és Éva kezére nézett. – Tele vagy sebekkel meg karcolásokkal. De amikor kimondta, már meg is bánta.

– Tudom, – fűzte hozzá halkan Éva. – Pedig kenem őket, és még a körmömet is kilakkoztam vörösre. Menjünk enni. Jól fog esni – és útközben mindkét kezét a zsebébe rejtve, hogy senki ne lássa, még Bori se, lassan elindultak a konyha irányába.